

УКРАЇНСЬКИЙ САМОСТІЙНИК

Часопис Союзу Українських Провінціальних Організацій (СУПО) в ЧСР

ЛІВЕРЕЦЬ, 1 червня 1935

4

Виходить 1. кожного місяця. — Передплата річна 12 — Кр. — Окреме число 1 — Кр. Адреса Редакції та Адміністрації:
„Ukrain'skyj Samostijnyk“ Rázdol 1, čp. 222. v Liberci. Рахунок поштової відправки в Празі ч. 68.210. „Ukrain'skyj Samostijnyk“.

Ліквідуємо неграмотність між робітництвом - учім своїх дітей по українськи.

Знаємо добре, що в роках наших союзних організацій та вонагалі між українськими робітниками-емігрантами є ще багато людей, які зовсім не вміють по українськи читати та писати. Такий стан, в теперішніх тижнях хильно, нашому бідному робітництву тут на еміграції ніким не помагає, але навпаки, дуже і дуже шкодить. Не треба вгадувати, що перед неграмотним чоловіком цілій світ замкнений, що йому недоступна українська книжка, що український часопис для нього є зовсім чужий. Ми письменно називати і порозумітися з ним не можемо, бо сам листа не перечитає, а жінка, звичайно чужої народності, по українські не вміє. Як отже маємо освідомлювати такого нещасливого українського емігранта та ще тоді, коли він не все може приходити на членські збори до свого товариства — нераз з причини не від нього відмеженої, але також в більшій мірі з власної недбалості. Вже зовсім тут не загадуємо про неорганізованих б. укр. стрілецтва. Чи ж не жахливе це дійсність жити неграмотним між культурними чужинцями? Зевсено, що в науці є велика сила, що читанням своєї історії, географії та літератури наш український робітник став національно свідомим членом великого української родини. Тільки тоді адеденою свою економічну та державну незалежність, коли прибітій горем цілій наш український народ стане за такий культурний рівень, на якому в сьогодні державні народи. Тому нашою головною працею мусить бути культурно-освітня праця, а нашою задачею буде — цілоюто апелювати неграмотність між був. українським стрілецтвом. В союзних організаціях треба буде (так де ще нема) вибрать місцевих культурно-освітніх референтів, та негайно зачати курси української мови для неграмотних та малограмотних членів. Нехай не буде ні одного українського робітника, який не вмів би по українські читати і писати. Хто вачав вже таку працю, просямо це аголосити до СУПО, щоби ми знали, що праця іде, і що місцеві культ.-освіт. референти дійсно працюють для них найбідніших.

Другою дуже важною справою є виховання дітей українських емігрантів в ЧСР взагалі — отже не тільки дітей українських

інського робітництва. Якраз українська інтелігенція в цій справі триває не менше від українського робітництва. Звичайно діти українських емігрантів в ЧСР ходять до тих місцевих шкіл, де живуть батьки, отже до чеських, словацьких, німецьких, мадіарських і т. д. Не можна вимагати, щоб батьки посылали свою дитину до української школи там, де такої зонсім нема, але що вимінене треба очікувати під кожного чесного та свідомого українця, що він сам свою дитину налаштує по українські читати та писати, або повернутись до найближчої української організації, щоби вона тою справою зайнялася. Чи ж не сором українців-емігрантів, що він говорить зі своєю власною дитиною тільки чужою мовою, та що його дитина навіть не знає хто її батько. Такі несіві батьки виконують в своїй власній дитині найбліжче зло, бо ж не тільки в загально-українському інтересі, щоби українські діти знали рідну мову своїх батьків, але цього вимагає і особистий інтерес всіх українських батьків та їх дітей, бо не знати, чи не матимутъ колись наші діти можливості працювати на Україні. Діти були українських стрілецтв і старшин, що вчитимуть українську мову, колись навіть, як дорослі чехословакські торожані, будуть найбільшими піонерами в праці на користь добрих чехословаксько-українських відносин. А скільки то ще потрібно праці вкласти, щоби чехословакські громади не мішали нас українців з "руссими". Треба отже нетайно учити дітей по українські читати і писати. Над цим мусить подумати не самі батьки, так і всі союзні організації разом з управою СУПО.

Нам відомо, що в Подебрадах є притулок для бідних українських дітей, отже, треба і на цю установу ввернути увагу, бо вона має за собою іже велику та заслужену працю. Дітей, які іже мають прописані ліга і школу, можна посыпати до української гімназії в Ржевницях. Звернім отже більшу увагу на дітей українських емігрантів в ЧСР, бо нас скоро може вже не ставити на цьому світі, а наше молоде покоління повинно бути тим українським ланцюгом, який лучитиме нашу минувшину з великою будучинкою.

До П. Т. передплатників, прихильників і членів СУПО!

Управа СУПО на своєму засіданні 11—12 5. 6. р. рішила „Українського Самостійника“ по можливості збільшити. А тому, що побільшення його вимагає і більше видатків, ввертаємося до Вас із цим запитом:

Панове передплатники, чи Ви згідні передплату доплатити?

Панове прихильники, чи Ви згідні вирівняти передплату і дальше ставити до нашого видання прихильно, як до тепер?

Товариші недолі члени СУПО! Вас і не питамося, бо віримо в те, що доловоють всіх зусиль, щоби намічене здійснити в дійсність!

Щодо побільшення вмістом, чи частішим виданням даемо слово Вам!

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТРАЦІЯ

Скільки в українців на світі.

На підставі обчислень наших учених: проф. дра З. Кувалі і док. дра В. Кубівича виходить, що всіх українців було: в кінці 1931 р. — 44,292,000 осіб, в початку 1932 р. — 44,736,680 осіб. Їх обчислення оперти за статистичних чужих держав, тому про неточність цих обчислень нема сумніву.

Коли йде про ідею, що іх українці заселяють, доводиться, що: в Радянщині живе 35,026,000 українців, в Польщі — 6,257,000, в Румунії — 1,100,000, в Північній Америці — 700,000, в Чехословаччині — 569,000, в Канаді — 270,000, в інших країнах — 370,000.

У відношенні до загального числа населення — українці становлять: в Радянщині — 21,5%, всього населення, в Польщі — 19,7%, в Румунії — 6,4%, в Північній Америці — 0,6%, в Чехословаччині — 3%, в Канаді — 3%.

Територія, що іх українці заселяють в поодиноких державах обійтися: в Радянщині 773,000 квадрат. кілометрів, в Польщі 132,000, в Румунії 17,600, в Чехословаччині 14,900 квадрат. кілометрів.

На тих теренах творять українці переважно 74,3% всього населення. Дальше від пограничя творить українці 80%, а прям. на Чернігівщині, Полтавщині і Кіровоградській — навіть 90% населення.

Свіжі могили на еміграції в ЧСР.

Дні 4, IV, ц. р. помер у шпиталі в Ужгороді в 48 році життя сотник УГА Осип Воймічко. По розвалі Австрої, вертаючи італійського фронту до Стрия, щоби стати першим в ряді УГА. В Стрию перебирає команду міста а пізніше команду залізничної стації в Лакочіні. На тім пізньому пункті видержав до останньої хвилини, перетягнувши все майно УГА на територію ЧСР.

Емігрантські альянси підірвали до решти його надішпране життя здоров'я. По довгім лікуванню пам'якає на пісні спіл. добре очі, валикаючи дружину і сенільного донечку.

З Позиції зійшов у могилу визначний старшина, садожий громадини і великий патріот.

В неділю 5. V. ц. р. помер рівно в Ужгороді колишній ректор Українського Вільного Університету в Празі, вічний професор цивільного права, академік др. Станіслав Димитровський в 65 році життя. Небіжчик краї Українського Вільного Університету викладав ще й у Чеській Школі Політичних Наук та на Німецькому Університеті в Празі.

Покійний написав цілий ряд наукових праць з області права і суспільних наук, друкарів у українській, чеській, сербській, хорватській, пінзецькій, французькій, англійській і польській мовах.

Мусимо віддати, що зебіжчик довідався на еміграції про існування на Україні чинного українського права, не тільки значивого, але й ідентифікованого, присвятив себе також і студіям цього права.

З Ним відійшов на віки визначний наш учений світової слави.

Недай Вам рідна земля, де зложено Ваші тлінні останки буде легко!

„Самостійність і Конгрес“.

Під таким заголовком помістив п. Г. М. в Інформаційному Листку Української Громади в ЧСР ч. 18—19 з 28. квітня ц. р. свою „високополітичну“ передовію та напав на наш Союз Українських Провінційних організацій (СУПО) в ЧСР, та його орган „Український Самостійник“ за „пропаганду на користь т. в. конгресової акції“. Пан М. Г. зліп стигу Української Громади в ЧСР виступав проти скликання Всеукраїнського Національного Конгресу і хотів доказати, що він є більший український самостійник і соборник міні членів СУПО, та що він знове піділ (або не хоче нікому його покликати), який давешо краще і скоріше поведе до здійснення державної самостійності і соборності України. Передовісмі хотімо підкреслити, що щоби когось критикувати, то треба самому покликати дійсно реальні шляхи до здійснення наших національних ідеалів.

Ми, члені СУПО, які в значній більшості, вже як бувши українські стрільці, чинно, а ізброяні та руках доказали, що він в дійсні українські самостійники та соборники. Про це можуть посвідчити ті ж самі наші товариши, також бувши українські стрільці, які в тепер членами Української Громади, та яких п. М. Г. знові неправдано інформує про нашу працю, якої остаточною метою є обединення всіх українських національних сил.

Якщо знаємо працювати наш спільній ідеал дійсно тільки власними силами, то не сміємо вірити, що тільки одна невеличка групка українців переведе це в

життя, але мусимо працювати в напрямку консолідації всіх українських національних сил, без огляду на партійне переконання одиць. Хто є проти об'єднання українських національних сил, той в проти української справи вагалі. СУПО не веде пропаганду за Конгрес, але тим, що підтримує конгресову акцію подає тільки доказ, що стремить до консолідації всіх українських національних сил.

Ми не хочемо брати тут в оборону „претендентів на наступлення Східних Українських Земель“, бо вони аможуть так самі аробити, але вказуємо, що і сам п. М. Г. не знає, які сили він заступає, а почину певно дуже радий, що на еміграції в такі добри бувши українські галицькі стрільці, які платять тільки заробленням грішна членські внески та пенно не знають, чи його праця не скінчиться „блефом“. Загально український інтерес від нас вимагає від радity вперед інших українців, але привести руку до великого діла, до співпраці над об'єднанням всіх українських національних сил. Українська справа не потребує політичності, а ми, бувши українські стрільці, не хочемо бути суддями наших політичних партій, але відмінно всіх, хто розуміє теперішнє тяжке положення нашого українського народу, до спільнного пороуміння, до активного, корисного праці а гаслом: „Україна понад усе“. СУПО буде все в своїй праці керуватися ідеалом, за котрый воились його члені та прихильники проливали свою кров, а якому імені: Самостійна, Соборна Українська Держава.

Дописі з місць.

— Парубинці! Дорогі товариши! Помідомлю Вас, що переділують 14-10 — ц. з. С. — перенесли Вам почтом чирик ц. р., бо я вже 4 місяці без праші, в жанрі з дітей. Ваш часопис радо читаю. Адреси тих непроранізованих українських еміграцій, яких я тут знаю, Вам не подаю, бо це нетрастом людям, які не знають, хто зоне такі та чого хотіть. Я є також давній час членом СУП, віддаю в Парубинців, а в мені все засідання, коли війдуть до членських складів зі своїми товаришами та вагонами склонно рідко українською мовою. Тому раджу всім українським союзницям не відстайати від українських товариств, а наїжки, ставати в їх організації рідко, бо тільки там знайдете красу і ціль свого життя на еміграції. Групуля!

— Григорій Кральове. Інші наймені час, щоби я віс, бувши українські стрільці, знову утворили одну, велику, національно склонну родину, в якій племінні братства та співчленів на діяльність діяльності для самих себе. Як член СУП в Граді Кральове хочу сказати, що організація життя іншому не шкодить, а наїжки, приносять багато користі. Тому житті не буде він підійти українці, які не були членами шпиталі, українського товариства. Всіх мудрагелів, які є проти об'єднання бувших українських стрільців — мусимо знати на сто кілів. Стаканом від пісно-хором працюю в ряді Союзу Українських Проміністрацій Організацій з осіком в Ліберці. Незадовільство ми будемо надію обробити наші існуючі українські організації, але вісі обидти. Більшість в один штурм, як журнал, бо в одності сила!

— Мост. Сини Ненай Україна! 16 літ тому були ми змушені покинути нашу рідну землю від нам тоді говорено „живи на короткий час“. Нікто з нас тоді й не думав, що ми стались як проявлення на еміграції. Цей донький час на еміграції ми були мало активні і неорганізовані. В чому ж шукати причини нашої неактивності? Ти ж ми були все слухнини, та були на кожній акції, життя не дорожило!... Причина жабуть в тому, що наш провід не

зуміє прибудути в нас взаємну любов та дружбу, які ми жалі лежачі поруч себе в окопах. Маємо жо воно съгоднішній день по закутах нічого не діючі. Пожалу зберігаю й рідну мову. Наїжджати лише того, що ми швидше від і: розпору, політиканти і пінвести.

Мусимо покинута всієи дрібні гуртівництво, бо во ще тепер не час, а стануть всі за одну ідею: Самостійну, Соборну Україну!

... Тому працюю вісі враз, відчуваю наїжджання земляків, а іноді хтось з них заснує — пробудім його та уніхливі, що це не буває звичні. Тиїні в нашій рідні, таємін більшу силу, де виробляється съідожні обов'язку в іншій іншій, що веде до боротьби за правду. Буваний стрілець — тепер гірник П. Пелік.

Пожертви на пресовий фонд

(в горіхих ческах).

Г. Дисков 5-*р.*; Іог. В. Кулікевич 40-*р.*; іог. М. Мовчук 10-*р.*; М. Олексік 5-*р.*; УВРС Хеб 10-*р.*; М. Мочарин 10-*р.*; о. В. Гонєв 2-*р.*; іог. М. Корчак 10-*р.*; І. Чайконосій 2-*р.*; І. Жила 10-*р.*; Др. І. Ладанівський 10-*р.*; І. Корнілів 2-*р.*; іог. А. Моравко 10-*р.*; М. Карпук 5-*р.*; А. Іванік 5-*р.* Давнімо! Хто дали?

Іог. В. Кулікевич пожертвував через „Українського Самостійника“ для безробітних членів УВРС в Тернополі 10-*р.* (іменем УВРС дакую).

Від Редакції.

З огляду на невідповідне помешкання: Ліберець, На Скрибініх 10, були ми змушені богої замінити. Просимось зберегти університет на адресу.

Ненадруковані рукописи не зберігаються і з приводу них Редакція не листується. Редакція застерігає собі право скорочення та виправлення всіх рукописів. Редакціяне замінення в 20-го числа кожного місяця. За оголошення Редакція не відповідає.

Наше робітництво і безробіття.

В сучасну пору переживаємо тікні часи безробіття. Але що скажемо про положення українських робітників на еміграції? Саме слово без праці не вистачить у відповідь, бо становище нашого робітництва в розпаліне і то у всіх відношеннях. Заробітня платня за також і довготривалу працю не вистачає часами навіть на проможтя людини. Та і той підкініум екансенцій, тимо напрощованій гріш одержується немов занекбаній.

Цю важку боротьбу за існування припиняють всіні інші еміграційні обставини. Українська еміграція, а переважно робітництво із Захід. Українських Земель, у більшості знаходитьсь на якомусь непевному становищі.

Місцевий робітник під час безробіття, крім того, що може використати всю родинні допомоги, одержує сию-таку допомогу від своєї професійної організації, від уряду, та від місцевих добродійних установ. Але від кого і що може овержати український робітник-емігрант?

Місцевий робітник може боронитися від якоїсь різноманітності в робітничій практиці заведеними способами, але як може боронитися український робітник-емігрант? У кого дістане правну допомогу, чи оборону при надмогильях? Можна вичислити більшість українського робітника-емігранта, на котрі крім нього самого, мало хто звертає увагу.

Велика біда в тому, що наше робітництво розкидане по цілій ЧСР често неорганізоване, не має змоги розібрати складні умов свого життя, не може знайти собі порятунку. Часто приходиться бачити слоги у був. українських стрільців, що недавно в такому самопожертвою боронили свою Батьківщину перед наявною націоналістами. Тому в так для нас тяжкі часи мусимо звати і старатися про нашу нечесну справу, не тратити надії на кращу будущість, стремітися і боротися за відновлення выходу в такоже положення.

Шлях ритину для українського робітника-емігранта мусить бути знайдений, бо ж він свідомий син свого Народу і його фізичне заховання є тає же цині, як і українського емігранта інтелігента.

Щоби не затуманювати собі розуму фантастичними надіями, то прийдемо до істини, що її в найтижій ситуації виждається. В перший мірі організаційність, а в другій опора на власні сили!

Коли ми заглянемо до першого числа нашого органу, то знайдемо там цікаві статті: «Власними силами» і «Спільними силами».

Коли ж ми звернулиши очі на власні і спільні сили, то треба на них опертися ти, щоби їх використати всебічно.

Даремно буде б говорити про те, що в організації сили, та що організовано можемо більше осiąгнути ніж однією. Жити в країні, де організаційне життя стоять дуже низко, де людина може в дитинчих літ належити до того чи іншого гурту. Коли жо не бачить той користі, яку має якісцеве робітництво завдяки своїй організаційності, коли жо в нас і досі не наявні цінні организаційні форми людського життя, той є людиною відсталою.

Пригадаймо собі, що завдяки слабій організаційності та свідомості нашої нації, на, будучи величним народом, програли в недавньому минулому свої низовільні змагання. Інші народи, менші від нас, досигнули свого тільки півдні організа-

ваності, й свідомості, та культурності. Наша розпорешність, а вистинно «сепаратизм» дають нараз плодотворний грунт для визиску і поневолення!

Маємо в ЧСР більш організацій ріжного роду, але комою відноситься на власну руку, і за цілій час нашого побуту на еміграції, невдалося ще нікому створити одну українську організацію, якої члени могли би підтримувати себе взаємно, не потребуючи ждати даски тих, котрими часто стояло сідло в оці.

Причиною цього всього партійні пересонажі в одній стороні, а мала увага інтересів до робітника, був. українського стрільця, а другої сторони, бо часто стрічалися освічені люди, котрі соромляться від тільки робітника, але називати самого слова „робітник“.

Зарах мажмо Союз Українських Пропагандистських Організацій в ЧСР (СУПО), який об'єднує частину нашої еміграції ріжного стану. Мусимо стремітися до того, щоби він був не тільки організацією одної частини провінції, але щоби був дійсною силою всього був. українського стрілцтва в ЧСР.

Мусимо звати, щоби СУПО побільшившися не тільки числом, але і ділом, та мусимо уникати, щоби на чолі нашого руху стояли активні і досвідчені люди, яким доля нашого робітництва в близькі, а всі союзни организації і поодинокі особи, щоби в міру своїх сил та адівностей чинно підтримували змагання проводу нашої Організації.

Світова криза торкнулася всіх держав і ми бачимо, що кожна держава старається рятувати своїх громадян від якої

теріальній біди різними способами: виселенням робітників чужинців, забороною чужинцям вільно працювати і т. д. Що це означає для української робітничої еміграції? В багатьох випадках засуджені на голодову смерть!

Отже, щоби не допустити як так далеко, мусимо подумати про те, як зорганізувати власні сили для підтримання наших безробітників хоча частинно.

Знаю добре, що допомога нашим безробітним є дуже трудною справою, але не трачу надії і вірю в добре і шляхотні серця всіх тих, що ще хоч дещо зароблюють та до сьогодні не мали наводи унівати гідних слів: „я був праці“.

Доволю собі апелювати до всіх членів СУПО, а також і до тих, котрі ще не відібралися вступити в членів, щоби допомогли своїми жертвами створити „Допомоговий фонд“ для підтримання хоч тих безробітних членів, яких під сучасну пору і та найменша жертва додала би відваги і духа до дальшого життя.

Думаю, що нікого не зубожить одна чи дві корони в зіскі, котрі можна б приложити до членських внесків. Знаю, що наша організація не так чисельна, щоби можна на раз мати тисячі, але коли би ми зможли зібрати хоч дій сотні в зіскі, то я чесом можна би також і на тисячі числити.

Тому прошу всіх шановних читачів над тою справою подумати, а заразом прошу Вашої допомоги і поради, щоби якнайскоріше і найкорисніше перевести в діло дуже нечесну для нас справу національної допомоги.

І. Перець.

Засідання Управи СУПО.

Управа СУПО відбула своє засідання дні 11. і 12. 5. б. р. в Літомишлі, яке тривало понад 10 годин. Присутні всі члени Управи і заступники крім голови. Припинено до відома заяву голови, в котрій він аркається сповісти свою функцію, не подаючи ніяких причин. З огляду на те що в Управі СУПО наступає слідуюча зміна: містоголова іюк. Е. Пла-скак сповіни функцію голови, член Управи І. Перець — містоголова, а заступник Г. Досюк — члена Управи.

Тому, що дені організації авпротестували проти знищення членських внесків та жадають щоби СУПО постановити на свої власні ноги і зробити від нікого незалежним — знесено ухвалу Управи СУПО в дні 24. 3. б. р. щодо зниження членських внесків. Також чином залишаються членські внески 1— Кч, як ухвалив Зад. Ради СУПО.

Словники бажання Заду Ради СУПО, щодо Всеукраїнського Національного Конгресу ухвалено постанові до цієї спорідненої позитивно, оскільки в цього не буде знищено ніяких нових „комбінацій“ і виступати спільно в порозумінні з Укр. Т-вом „Єдіність“ та Т-вом Укр. Ініцієрів у Празі. Як делегат від СУПО до Міністрівів. Комітет, вибраний Г. Досюч.

Постановлено за всюну ціну видавати „Українського Самостійника“ тому, що він робить добре діло, а змест його побільшити та додомити всіх вусиль і видавати частине. (Прим. Редакції: Знечити „притягні СУПО“ вітки мати не будуть).

Крім цього подважденно багато сприя біжучих, як організаційного, так і фінансового характеру.

КОМИТЕТ БУДОВИ ПАМЯТНИКА ПОМЕРІЧНИМ УКРАЇНСЬКИМ БОРЦІЯМ В ІОЗЕФОВІ, ция складіше ширу подиум виїхання жертвам жертвою за алюзії позеркти на так святе і дорого діло для нас і нашого покоління: (в кор. чеських) Відділ СУЕ в Пардубіцях 302-; Відділ СУЕ в Позені 156/50; іюк. В. Кулінчик 100-; іюк. Гулевок 50-; О. Слака 50-; др. б. Гадзюк 20-; др. І. Вонк 20-; М. Більк 20-; Фірма, О. Мартинець 20-; о. В. Гонко 20-; Укр. Жіноч. Союз 20-; др. В. Барна 20-; Укр. Громада в Медишину 20-; І. Перець 20-; Е. Жолтанецький 20-; іюк. І. Барна 10-; др. Гуменюк 10-; др. В. Зелений 10-; М. Вербенець 10-; іадофф, М. Федак 10-; С. Сидорович 10-; О. Вахульський 10-; проф. Яковлів в друкарні 10-; Михайлук 16-; І. Гонко 5-; О. Івасечко 5-; М. Брилик 5-; О. Океній 5-; Т. Данілев 5-; Р. Овсянко 5-; Г. Ілачінський 3-; І. Фещук 3-; М. Скоропід 3-; І. Чорний 2-; О. Волинський 2-; Е. Салака 2-; Я. Піццільйко 1/50; О. Краніанівський 1/50; М. Більк 1-; М. Колодій 1-; І. Коцал 0/50.

За час цієї зустрічі Комітет послав на поштові адреси зі згадкою й складанням до різних укр. організацій, а в ЧСР розіслаючи погоджених обірвих листів. До цього часу, як міль, в жадо людей і організацій, котрі висловили свій підтримальні та товарицькі обговорювання. Думамо, що тиа річ не пам'ятки та до того на чужині в місці осіду був. табору інтернівських У. А., котрій буде вічно сказкою про нашу авангарду боротьбу за Самостійність України, а партя уважи цієї української землі зупинити свою лангу за пам'ятник в Іоузеві та чесно сповісти свій обов'язок ти, як імерам, але не зради Батьківщину.

М. Общесійський в. р. голова,
М. Олександр в. р. секретар,
П. Канлік в. р. скарбник.

Українська еміграція на Словаччині.

Українська еміграція на Словаччині — це свіжа забута серота.

Після розкидання робітничих сотень, веліза кількості стрілецтва, відірвані по Америці, або повернули до Галичини Багато, що більше сотні розброялись по цілій Словаччині. Всіхда на місцях побуту тих сотень, виступало вільзьництво, або і вільзьництво стрілецтва, а в деяких південністі і вільна старшина. Приміром в Румунії було після 20 стрілець, де майже всі піменувалися із словаччиною. Своїх літер вони висловлювали по словаччині, а самі забувають рідну мову, тонуть в словаччині морі. На заміну рідної книжки, чи часопису нема часобів; лише застосовують з другої, чи третьої руки, але не країни в морі. На моє писання проханням до кількох редакцій українських часописів у краї про безплатну післяку 1—2 праця, ця більша стрілецтва, не надійна ані одна відповідь. Це було, стрілецтво не виборчим матеріалом для нашої стрілецької преси, отже, не варто її даром посыпти часопис. В Галичині комітет тижневик висилав по кілька тисяч праць кожної кількості числа безплатно, але лише для виборчого матеріалу. Це дуже сумний доказ про те, що наша преса дбай про працівників інтерес, настуточно загальні-національні. Ніхто не стартається про ритуальну недобітість Української Армії перед кіндрідальністю.

Винадодюються від лише стрілець, силою тежкож обставин, відірвані від українського життя, але також і много інтелігентів, бувших старшинами. Прим. був сотник УГА в С., старший запізничий урядник, хоч має жінку українку, виховав 2. своїх дітей так, що вони з родичами говорять лише по словаччині.

Культурних товариств крім "Прогресів" в Братиславі нема жодних. В Братиславі були спроби видаюти свій гумористичний часопис, але в цій спробі нічого не вийшло. Всіляким чином поземлені проектів культурних потреб нема.

Матеріальні положення в різноманітні. Мажено пільг ряд державних установ, судів, адвокатів, лікарів, інженерів. Ші люди живуть на різних місцях і під оглядом матеріальних творять окрему, добре скликану категорію. Вони однак жалю, або є зовсім не цікавляться долею меншого брата, хоч мають для цього дуже багато можливостей. Одноюкою організацією, яка бодай трохи цікавиться життям нашого робітництва — це Спілка Укр. Інженерів на Словаччині.

Однаку категорію творять наші заступники різних чеських фірм, котрі в росіїні відійшли Словаччині. Вони працюють для своїх фірм подвійною або і груповою. Найбільшою з них є група, що працює у фірмі Ганді, генеральна заступниця якої є в Нісці. За його посередництвом ці фірми працюють десет українських емігрантів на службі.

Таких, що мають статі заняття в небагато, найбільше в таких, які не знають, де будуть сьогодні сидти і що існує. Це привело кількох емігрантів до самогубства. Знаго шість, в тому двох був старшина УГА, які в великої біді в сьогодні незадічно душевно хворі.

Судьба 1. матеріальних позицій української еміграції, далеки членінії із її організаційності і на 100% лишає, в тому рід слабодухів у предімінської еміграції, перейшов до московського табору, як прим. п. К., був, ідеяний полк. І., які відійшли чорного полку, і сьогодні все не бажають страйтися чи сподіватися на обрат, ти не зочути по українські говорити. На цьому тільки мінімізів в дуже мало. Багато пережить. Треба змінити подбіти про його зорізовання. І. В.

(Від Редакції: В інтересі загальної української треба подумати, як корегувати наші еміграційні життя в ЧСР та піднімати додати найбільші симпатії.)

З життя членів СУПО.

• Відділ УВРС в Терезіні. Дні 12. 5. 6. р. учасники спілки в 16 річницю переходу вони рідні мени. На гостинниці, де учасники свята зібралися, мав від вічного рожку сильно-жовтий і чеський державний прапор. В 10 год. відбулася Служба Божа в Павахіді за упокоїв товарів, які підслухував о. Василькін Христофор Мисько, котрий в своїй чуйні проповіді в заході присутнього заспіяв слова в очах. Можна б побачити, що українська нація видала більше тиши співчленів, які в кожному іронії аланували б "з Богом за Україну", як це говорив о. Мисько. До Служби Божої і Панахіди співав хор Відділу під управою голови в Перши.

В год. 14.30 в гарно прибраний залі відкрив в. Перець сочтічі складини, та вопросы представників всіх організацій до почесного президента. Короткими словами — від слозам в очах — розказана ми про 1939 р. і перехід частини УГА на територію ЧСР. Підлітки відзначали понстанні, а складини пам'ятно відспівували національного гімну. З черга виступали з привітами: пп. ім. Павла від СУПО, ім. Осач від СУЕ Град. Кралів. Всіх від головної управи УВРС Празі від Відділу УВРС в Нім. І. Блондин. Греєвські від Україн. Донин. Т-ва і "Укр. Самост.". в Ліберці. Петрові від УВРС в Мості. Бурка від українського робітництва в Усті, Досюк від Укр. Громади в Мельниці, ім. Вагилевів від тих, які близько не пішли в холод і голод". Даліше промовили пп. Кучерів, Хомицькі, Бутояські, Гараскін і інші. Привіт залишив о. Мисько, котрий почав словами: "Відіздівши з нашої рідної землі, які рідні передали мені для вас усіх привіт, щоби ви були бірі Богу та своєму всеоглядальному Українському Народові". Потім виступав позиції на всіх українських землях. Дуже жалю, що о. Мисько не може залишитися на даний час між нами.

Промови, а адже інші привіти були передані рефератами, деклараціями, виступами відомого і Мостецького кору. Дуже жалю враження роблять діти декларацій клопітів п. Митулівка (дівчата) і Поздайова. Декларації тих же, що виголошували свої знання стоячи на стіці.

Свято це віднесло дух присутніх і було б побажанням, щоби уважтувати більше таких інверсій, де буде б зможа спільно себе пізнавати та злакти і надалі стрілецьку любов.

* Українське Допом. Т-во і УВРС в Ліберці. Дні 27. 4. 6. р. учасники свято-академії в честь нашого пророка Т. Шевченка. На програмі була: Реферат, декларації творів Т. Шевченка виконані учениками української гімназії в Ржевінці і Мельниківською та виступи зору і духової оркестру У. Д. Т., юнта відігравали кілька українських пісень та інші чужі композиції. Свято відбулося в відмінно моральному усіхом. По святі передбачено обід на Допомоговому Комітеті при українській гімназії в Ржевінці. В святі взяла участь — наше дуже чисельно — член Фед. Української Громади і виступ, сольна гімнада в Ліберці.

. УВРС в Мості. Дні 5. 5. 6. р. відбулася за участі 45 членів Членських складин, на яких привітавською знову дія землі за членів. Число членів достійно росте, бо наші емігранти пізною силу організації і гуртується чисельно в одно гніздо. Відділ спріяє до сповнення побажанням останнього Зіду Ради СУПО, а це, став своїм членів до наступного Зіду подібно. (Від Редакції: УВРС в Мості побільші сімі членів за останні три місяці з 24 на 44. Слава і честь Вам працівникам. А Вам новоутворюючим зітвою в раїд СУПО. Котра, як організація під час цієї спідки? Будо б близько, щоб всі українські емігранти в Градьонці і Осечу пішли за прикладом своєї товариці).

. СУЕ Градець Кралів. Дні 14. відбувся ц. р. відбулася в СУЕ, відділ в Градці Кралів, восьмі з членських складин, на яких був зачитаний реферат організаційного паритету. На 9-їх членських складинах, дні 1. травня п. р. зачитав п. М. Гнатішин реферат на тему: "Свято 1. травня". Даліше приготовляються відомості, про які в свій час буде ще поданий звіт. Закликається всім членам СУЕ підтримати видавання "Українського Самостійника", а як я вирішивши передплатити, так і дарими на пресовий фонд. Ми, бувши українські стрілець, мусимо доказати цілом, що нам діяльність наші власні українські органи на емігрантів.

Свій до свого!

КУПУЙТЕ все потрібне для одягнення
Всіх Вашіх жінок і дітей у фірми

JOS. BUKOJEMSKA, MOST,

що працюємо 1%, наявної суже на
підтримку УКРАЇНСЬКОГО
САМОСТІЙНИКА*. Цим підтримує
наше торгові складини членів СУПО
п. КИРИЛА БУКОЈЕМСЬКОГО.
Ціни для членів СУПО знижені.
Пиштові замовлення за вірцем.

ПОЗІР АВТОМОБІЛІСТИ!

АНДРІЙ САВЧУК

LIBEREC, ONDREJOVSKA, 14.

Заступник фірми "НАРТАБРОЛ" дозволяє ознайомити зі знаком "САКО-
О-ОІЛ". Замовлення ліквідно. Тим, що покликуються на це обговорені
— 12%, знижка на оф. ціні. Франко —
кожна станиця. При більших

замовленнях надайте окрему оферту.

Українське Допомогове Т-во і В.У.В.Р.С. в Ліберці

улаштували, дні 9. червня 1935 на Лібереччині вже традиційне

Свято Українського Стрілеця.

ПРОГРАМА: год. 9.30 обідом у гостинниці "Фінгер" в Рупрехтіце. Год. 10. співана Служба Божа в костелі Рупрехтіце. По Службі Божій поїзд під українські пам'ятник, там вложення вінців і Панахіда за полеглих Борців. Год. 13. Спільній обід і товарицька гутірка в "Лідовім Домі" Ліберць. Про всяких інформацій і згадування звертатися на адресу Редакції "У. С." КОМІТЕТ.

OBSAH: Analafabeti mezi ukrajinskym dělnictvem. — Samostatnost a kongres. — Kolik je ukrajinců na světě. — Ukrajinské dělnictvo a bezzaměstnanost. — Dopisy z míst. — Ze života členů svazu. — Drobne zprávy.

"Ukrainskyj Samostijnyk" vychází 1. každého měsíce. — Majitel a redaktor SVAZ UKRAJINSKÝCH VENKOVSKÝCH ORGANIZACI V LIBERCI. — Odporučený redaktorka Anna Langrová, Ruprechtice č. 471 v Liberci. — Řidi redakční krúh. — Adresa redakce a administrace: "Ukrainskyj Samostijnyk", Rukodol L. čp. 222 v Liberci. — Novin sažba povolena fed. pošt. a telegr. č. 46177/VII-935, podáci pošt. úřad Liberec 3, Tiskárna František Loo, Praha-Vinohrady Americká 41.